

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVI.

V Ljubljani, 26. prosinca 1883.

List 4.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

(Dalje.)

6. Sv. Katarina Sijenska.

Od nekdanj so veliko veliko koristile svete žene in device v sv. katoliški Cerkvi. Take svete osebe so res pravi angelji v človeški podobi: angelji varhi so ljubi mladini, katero znajo tako lepo podučevati, k bogoljubnosti in pravi sreči napeljevati; angelji tolažbe so revežem in sirotam, bolnim in umirajočim, katerim ne zná nihče tako ljubeznjivo streči in pomagati, da jim celó brezverci in krivoverci ne morejo odrekati spoštovanja; angelji, — res pravi poslanci božji, so med nesrečnimi ajdi, kjer s toliko sveto vnemo pomagajo v raznih misijonih razširjati kraljestvo božje; angelji miru in sprave so za vse človeštvo, ker z obilno in gorečo molitvijo, ki jo med svetom in po samostanih pobožno opravljajo, zadržujejo maščevalno šibo Božjo, da prehudo ne zadene nevhvaležnega svetá.

Takih svetih duš je bilo v vsih dobah kerščanskega življenja obilo. Prav posebno pa se med njimi odlikuje sv. Katarina Sijenska, ker celó papež so poslušali glas njenih modrih svetov. Da pa morajo take izvoljene neveste Kristusove zvesto spolnovati svojo vzvišeno nalogo v kraljestvu božjem na zemlji, morajo se vestno pripravljati že v mladosti; kajti kdor v mladih letih nima angeljskih lastnosti, si jih težko težko pridobi v poznejši dobi. Zato je pa tudi sv. Katarina tako lepo živela v mladih letih, kakor se hočemo koj prepričati.

a) Njena zgodnja bogoljubnost.

Katarina je bila rojena l. 1347 v Sijeni na Toškanskem. Njeni starši niso bili imenitni in gosposki, ampak srednjega stanú, kajti njen oče je bil spoštovan in premožen meščan in barvar. Pa morajo se nam zaradi tako slavne hčerke imenitni zdeti, ker slava in sreča otrok je vselej kolikor toliko tudi délež staršev.

Bog je Katarinko od prve mladosti, že od zibelj z nenavadnimi milostmi obsipal. Bilo je to dete veselo, modro, razumno, pobožno in sploh tako ljubeznjivo, da so ga bili veseli starši in veseli vsi, kateri so ga poznali. Materi skoraj ni bilo mogoče Katarinice domá obderžati,

tako radi so jo povsod imeli. Vedno so prihajali sorodniki, sosede in znanci, čudili se modri deklici in prosili, naj jo pusté še ž njimi na dom, da jim bo veselje delala s svojo detinsko priprostostjo, angeljsko radostjo in nenavadno modrostjo. Sploh so jo imenovali malo svetnico in tudi imé Katarina so ji spremenili v „Evfrozino“, kar po naše toliko pomeni, kakor „radost in veselje“. Že njena pričujočnost je večkrat žalostna serca utolažila. Nekikrat je bila njena mati zeló žalostna. V tej otožnosti gre v sobo k spijoči Katrici, jo vzdigne iz posteljice iz objame: pri tej priči se ji žalost spremeni v veselje, tema otožnosti zbeži pred svitom nedolžnega smebljanja.

Zgodaj, prav zgodaj je pričela pobožnosti, ki so že takrat naznanjale svetost, do ktere je imela pozneje dospeti. Pred vsem je prav priserčno ljubila in častila Mater Božjo. Še le pet let je bila stara in že je imela navado, da je po stopnjicah gori in doli gredé na vsaki stopnjici pokleknila in pobožno češenomarijo obmolila. Včasih so jo dobili v kakem skitem kotiču, kjer je klečé molila. Nihče ni mogel zapaziti pri njej naj manjše napake in sicer nič otročjega.

Večkrat je zbirala male deklice okrog sebe, se ž njimi pogovarjala o ljubem Bogu, in jih učila, kako naj se premagujejo v malih rečéh, ali pa tudi še kako ostrejšje pokorilo poskusijo.

Bog je poplašal tako pobožnost in gorečnost dobremu dekletcu s tem, da jo je že v detinski dobi z neko nenavadno milostjo pripeljal do velike ljubezni. To je pa bilo tako-le:

Katarina je imela sestro Bonaventuro, ki je bila omožena in je živela ne ravno daleč, blizu mestnih vrát. Nekega dné — takrat je bila stara šest let — jo mati pokliče in pravi: „Katrica, danes morata ti in Štefanček iti obiskat sestro Bonaventuro.“

Ljubeznjivo se je oziral Jezus na svojo hčerko in jo blagoslovil, kakor škof dajo blagoslov pri sv. maši. Presrečna deklica se zamakne in nepremakljivo stoji na cesti ter gleda nedopovedljivo lepoto in svetlobo.

Bratec Štefan je urno dalje korakal, misleč, da tudi sestra tikoma za njim stopinje ubira. Še le, ko je že precej daleč, jo pogreši in začne klicati. Pa nič ni odgovora. Hitro se verne nazaj in kmali jo zagleda pred cerkvijo nepremakljivo stati in moliti.

Deček, nepočakljiv tembolj, ker je že noč blizo, začne zopet klicati: „Katrice! kaj stojiš tam? zakaj ne greš domú?“

Pa deklica se ne zmeni za njegovo vprašanje. Štefanček, čedalje bolj nepoterpežljiv, gre bliže, ter jo potrese za ramo in močno zakriči: „Katrice! Kati! pojdi no domú!“

Kakor bi se iz sladkega spanja zbudila, se sveta deklica oberne proti dečku, pobesi oči in pravi: „Oh, bratec, ko bi ti le videl, kar sem jaz videla!“

„Kaj je bilo, sestra?“ vpraša Štefanček. A ne dá mu odgovora; še enkrat se ozre tje, kjer je Zveličarja videla; nikogar ni bilo več videti. Zdaj se začne šestletno dekletce milo jokati, da je minil tako lep pogled.

Od tistega trenutka se ji ni zdelo nikdar nikdar več nič lepo na svetu v primeri z ono prikaznijo. Odsihob ji je bilo le nebeško veselje v mislih. Jezus je bil v njenem srcu obudil toliko ljubezen, da je skor neprenehoma le nanj mislila in hotela le Njemu živeti in želela le Njemu dopasti.

(Dalje sledi.)

Ena za Pust,

ali:

vojska med „zastonjskim“ in „za-denarskim“.

(Konec.)

Še celó svete može je včasí denar prekanil. Izmed egiptovskih pušavnikov je bil umerl eden, ki je veliko lét molil in se pokoril. Ko so ga pokopovali, so pod bičnato njegovo posteljo našli vrečico s sto denari. Očetje se zberó in posvetujejo, kaj bi bilo z denarom storiti? Eni so ga hotli obrniti za ubožne, drugi za zidanje cerkve, ali pa za prepisovanje ss. evangelijskih z njim plačati; sveta opata Makarij in Pambo pa sta drugač odločila, rekla sta: Položite vrečo z denarom k njemu v grob, nasujte nanj persti in zraven tega kličite: Tvoj denar bodi vekomaj s teboj v tvojo pogubo! To je pušavnik v tako sterčenje spravilo, da si nobeden ni upal več kaj denara hraniti. Bili so namreč tisti pušavniki zavezani v ostro obljubo ubožnosti in niso smeli ničesar imeti v posestvu; lakomnost tedaj je bil pri njih nekak božji rop, — od tod tako oestro posvarilo. Pa ne le za pušavnike, za vsacega človeka je lakomnost zeló nevarna strast. Skribanus pravi, tri pregrehe človeka v pogubo stermoglavijo: napuh, nečistost in lakomnost; vendar pa tako, da po zakramentu sv. pokore se jih utegne izmed sto napuhjenih zveličati petdeset, izmed sto nečistnikov trideset, izmed sto lakomnikov pa komaj trije, ker pri poslednjih je bistven dél pokore povračevanje, kar se pa človeku tolikanj težavno zdi.

Da pa ne bo kdo mislil, da je bilo veliko taci pušavnikov, naj vam povém drugo dogodbo iz pušave. Imenitem mož je prišel neki dan v pušavo Sciti; ta je imel seboj veliko zlata in prosil je samostanskega mašnika, naj to zlato razdeli med brate. Mašnik mu odgovori: Bratom ni nič denara treba. Ker ga je pa bogati mož silno prasil in se ni dal odpraviti, je mašnik polno košaro denara postavil pred cerkvene vrata in rekel: Kdor kaj potrebuje, naj od tega vzame. Toda ne eden se ni dotaknil denara; nekteri se še tje ozerli niso. Miniški očak pa je rekel bogatemu možu: Bog je tvojo dobro voljo sprejel za dar, pojdi in daj ta denar ubogim. In šel je bogati mož močno ginjen od ondod.

Ne le kristjani, tudi že starodavni pogani so imeli za leebce in bedake tiste, ki so denar preveč ljubili. Njih basni nam pripovedujejo o nekem imenitem možu iz

dežele Frigije, daleč tam na Azijanskem, ki si je bil boje sprosil od svojega malika Apolina, da naj se spremení vse v zlato, česar se bode dotaknil. Imé mu je bilo Midas ali Mida (Vsak nekoliko podučeni vé, da to so le poganske basni ali „vestorije“, ki so sicer izmišljene, pa vendar imajo marsikter koristen nauk v sebi.) Mislite si tedaj, kako srečen in dobre volje je bil ta Mida, ko je dosegel to veliko milost! Zdaj pa sad te milosti? Mislimo si n. pr.: Mida je šel in se hotel prav zalo in po kraljevo obleči; toda — kakor se je obleke dotaknil, je postala zlato in ni mogel z njo nič početi, ker bilo je vse terdo. Mida n. pr. gre vsést se v zali voz, napreže naj lepši konje: ali komaj se dotakne enega in družega, — že je vse zlato! Pri takem péhanji se ga lóti lakota, vsede se, dá si priuisti naj boljših jedí, da bi se nasitil: toda berž ko se jedí dotakne, že je vse zlato — in Mida ostane lačen... Komaj je bil naslednjič lakomni Mida malika sprosil, da je tisto „dobroto“ od njega odverní; drugač bi ga bilo zlato končalo. — Ali ni ta poganska bajka lepi nauk, da denar in zlato človeka nikoli nasititi ne more?

Ker je pa ravno pustni čas, naj vam še eno povém o Midatu, ki ni manj smešna in ima tudi koristen nauk v sebi. Omenjenega Apolina so pogani častili tudi za malika glasbe ter muzike, zato ga slikajo z liro, ktera veljá za pesniško orodje. Tisti Mida pa je boje o neki priliki malo pozabavljal zoper Apolinovo liro, češ: kaj ta lira, — to in pa nič; Panova pišalka *) lepše poje, kakor ta Apolinova brenklja! To, pravi poganska pravljica, je Apolina hudo razkačilo in naredil je, da so Midatu zrastle strašno velike — oslovske ušesa, češ, ker ti imaš taki dolgoušni sluh za glasbo, pa bodi dolgouh! Revez Mida je bil s tem grozno osramoten. Kaj če početi?... Dal si je napraviti prav visoko kučmo, da naj mu ušesi zakriva, kakor n. pr. so pred malo časom tudi pri nas nektare ženske nosile podobne kučme ali visoke mišje gnejzda iz tujih lás. Toda slabo si je pomagal s kučmo. Ljudje so že tako vedili, kakošen je, in kučma ga je še bolj čudnega delala. Skrivati so se začél pred svetom, bežal v samotno in tam nekje se je skril med ločje, bičje ter germičevje. Pa kaj se zgodí?... Veter začne fruliti, bičje in ločje gibati, in Midatu se zdi, da tudi tam v samoti nekaj šepeče in ga draži, rekoč:

Midas ima oslov sluh:

Zdaj postal je dolgouh.

Če se je bil tudi iz te nove stiske skesani in osramoten Mida izprosil, nisem ne videl in ne slišal; ali pa ne čutite, da v ti pravljici tičí neko svarilo hude vesti, ki človeka povsod preganja in mu tudi v samoti ne dá pokoja, dokler se ne spravi z Bogom.

Za posnetek iz vsega tega vidite, kako se človek zaničljivega storí, ako denar preveč ljubi, in pa tudi če sodi in graja rečí, katerih ne umeva. Nikar si tedaj iz denara ne delajte zlatega teleta, da bi ga molili; nikar ne pihajte, kjer vas ne peče, da se vam svet ne bo smejal.

Nekaj za strežnike pri sv. maši in za vsacega katoličana.

Naznanuje se, da slavni Tomaž Morus bode prištet med svetnike. Kdo je bil ta Tomaž Morus? Bil je kanceler, najvišji državni služabnik pod grozovitežem kraljem Henrikom VIII na Angleškem. Ker je bil Morus pošten

*) Pan-a so čislali za malika pastirjev. Pod velikim Hermon-om v Siriji, zraven mesta Banjas a (Panca, po Panu imenovana) so še zdaj ostanki Panovega tempeljna.

katoličan in ni hotel odpasti od katoliške vere, je bil z enako zvestim in svetim škofom Fišerjem k smerti obsojen.

Ta Tomaž Morus pa je lep izgled strežajem pri sv. maši. Ako ga opravila niso zadrževale, je vsaki dan enemu mašniku stregel pri sv. maši. — Drug visok gospod na kraljevem dvoru, ki pa ni bil tako pobožen, mu je neki dan zasmehljivo bersnil besede: „No, no, najvišji državni služabnik je postal mašni strežnik. S tem delate nečast kraljevi službi, katero opravljate!“ Toda Tomaž Morus, ki je dobro vedil, da služba pri oltarji je veliko višji, kakor je služba pri kralju, mu je odgovoril: „To kralju ne more biti nevšečno, kar delam za Kralja kraljev.“

Kaj menite pa tudi, s koliko pobožnostjo, kako z zbranim duhom je pri maši stregel! Ako pogledaš vsakdanje mašne strežnike, jih morebiti ne boš veliko našel, katerim bi se prav zbrani duh in resnična pobožnost mogla prištevati. In vendar so pri tako svetem, pri tako imenitnem opravilu. Mnogi se pa tako védejo, da se jim na prvi pogled vidi, da nimajo čisto nič spoštovanja in svetega občutka pri naj svetejšem opravilu. Kaj bo iz tacih?...

Jetniški duhovni so opazovali, da jih je prav veliko med hudodelniki, ki so bili v mladih letih ministranti. Od kod mora to biti? To izbaja pač od tod, ker so tolikrat v nemarnost, nespoštljivo, pohujšljivo pri sv. maši stregli, s svojim gerdim obnašanjem še druge otroke pohujševali in odraslim bili v spotikljej. Takemu strežniku pri oltarji je prekletstvo od Boga napevedano po besedah sv. pisma: „Preklét bodi, kateri delo Gospodovo nemarno opravlja.“

Naj bi vendar vsi dečki, ki jih doletí tolika sreča, da so ministranti, to častitljivo opravilo opravljali s takim srcem, s tolikim spoštovanjem in spodbudnostjo, kakor je to opravljal njihov nekdanji izglednik Tomaž Morus! Čast, ki mu bode z očitnim povzdigujenjem med svetnike skazovana od sv. Cerkve, bodi na ta namen Kralju kraljev, Jezusu, darovana. Dobro delo je otročiče učiti, kako bogoljubno se morajo sploh pri sv. maši obnašati, in posebej pa še, kadar k sv. maši strežejo.

K povzdignjenju Tomaža Morus-a pa naj naznamo še naslednje poročilo iz Rima. Sv. Oče so nedavno izvolili poseben odbor za zadevo angleških mučencev. V tem odboru so kardinali Bartolini, Bilio, Oreglia, Serafin in Parochi; ti imajo že delj časa pripravljeno zadevo na vse strani temelito preiskovati in prevdarjati. Ker sv. Oče sami priganjajo, da naj se stvar skoraj reši, je upanje, da vsi ti koraki za zverševanje se bodo v teku enega leta že storili. Ni pa prašanje samo za naj odličniša spričevavca Morusa in Fišerja (ob času trinoškega Henrika VIII), kakor se je v začetku mislilo, temuč za ne manj kot 350 oseb, ki so na Angleškem za vero kri prelile.

Imena, ki so kardinalom predložene, segajo v dobo 150 lét. Versta mučencev se pričinja z deveterimi osebami, ki so l. 1535 katoliško verospoznaue s svojo kervjó zapečatile; med njimi sta kardinal Fišer in Sir Tomaž Morus. Končuje se versta v letu 1681 s 5 osebami, med njimi nadškof Oliver Plunket z Armagh-a. Izmed mučencev je bilo 79 svetnjakov; svetnih mašnikov 171; 38 jezuitov; 11 kartuzijanov; 14 frančiškanov; 14 benediktinov; 5 žensk; 3 johanitarji; 1 avguštinec, 1 brigitinec, opata iz Reading-a in Glastonbury-a, in earl (r. erl, to je, grof) z Arundel-a.

Odbor za obrede ima dozdaž že čez 1000 tiskanih strun „in folio“.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Za Bosno.) Čč. Sestri, hčeri „božje ljubezni“, Irena in Peregrina imate priporočilo od bosanskega prevzviš. nadškofa Jož. Stadlerja in od premil. našega škofa, kakor tudi privoljenje c. kr. deželne vlade za 3 mesce, da smete zbirati po naši deželi pomočke za „Marijin vstav“ (sirotišnico) v Sarajevu. Naj bode toraj dobrim srcem priporočeni. Opomnjeno bodi, da prednik v tej sirotišnici v Sarajevu je pn. g. dr. Ant. Jeglič. Ene sester je Čehinja Irena Benda; prednica naprave je S. Helena Benda.

Iz Ljubljane. Aleksander Dekval, sicer le učenec v katoliški bukvarni, ki je 19. t. m. prav lepo v Gospodu zaspal, je zaslužil, da mu „Danica“ lepo besedico za slovó dá po smerti. Bil je prej gimnazijalec, kar se mu pa ni sponašalo, ali za bukvarja je bil videti ves vstvarjen in je v malo mesecih bil že do čuda zelo napredoval. Ne manj hvale vreden je bil zaradi pravega katoliškega duha, ker veliko se je trudil le dobre bukve razširjati, zanikarne pa odvrčati in o marsikteri priliki pred njimi svariti. Imel je v tem že veliko izurjenost. Tudi sveto Detinstvo je razširjal, celó marsikaj iz detičnih bukvic poslovenil. Narodnjak je bil ves od glave do nog, skor še malo odveč za njegove okolišine; zmedel je v svojem poslu za par gorečih, pa prav bogoljubnih mladenčev daleč v Vidmu in na Dalmatinskem, in skor ni mogel živeti, ako ni prav pogosto dopisov dobival od njiju. Bil je že samo na sebi bolj slabotne nature, v svoji veliki pridnosti je dobil še nekako sušico, ki ga je spravila na bolniško posteljo skoz več mescev in mu je poslednjič luč življenja upihnila. Svojemu poklicu je bil tako vdan, da je še v naj hujši bolezni pisaril po bukve in drugotne stvari v Zagreb in Lipsijo, ker je blezo še vedno mislil ozdraveti, kakor jetični sploh. Gotovo po posebni Marijini pomoči si je življenje delj časa ohranil, kot je bilo misliti v hudi bolezni in enekrati mu je bilo nekoliko odleglo na Marijine prošnje. Pravil je proti zadnjemu posebno to, kako dobra molitev je rožni venec (roženkranc). Neki dan mu je bilo prav zelo hudo, začeli so rožni venec moliti, in bilo mu je res odleglo. V bolezni je bil večkrat previden, in tudi še predzadnji dan, ko je potlej zjutraj po tréh umerl. Zaduži besedi ste bili: „Marija! Marija!“

To bodi povedano njegovim bivšim sošolcem, prijateljem in znancem, katerih je po svoji dobri naravi veliko imel, če tudi še mlad — blezo pri kacih 18—19 letih. Bog mu daj večni pokoj!

Iz Ljubljane. (Oddani darovi. [Dalje.]) 25. listop. poslal 57 gl. preč. gosp. V. Lahu za ss. maše od raznih gospodov prejete.

Ravno ta dan gosp. kan. Jeglič 93 gl. 15 kr., in sicer večino za ss. maše od raznih gospodov.

27. list. pri c. kr. deželnem predsedniku A. Vinklerju: za Tirolce in Korošce 134 gl. 50 kr.; za Tirolce 55 gld.

30. list. gosp. Val. Lahu 10 gl. za deset ss. maš.

11. grudna po katoliški bukvarni poslal zaboj cerkvenih paramentov g. kan. dr. Jegliču v Sarajevo.

15. grudna gosp. Val. Lahu 54 gld. 20 kr. za ss. maše.

23. grudna oddal pn. gosp. dek. in kanoniku Ant. Urbas-u 229 gl. 97 kr. zbirka za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani.

5. prosinca 1883 gosp. Val. Lahu za ss. maše 44 gl. 60 kr.

13. pros. P. Tom. Brzesku v Adrijanopol 148 gld.

in sicer 63 gold. 54 kr. milošenj za misijon, drugo za ss. maše.

Ravno ta dan nadškofu mons. Robertu Menini-u v Filipopol v turško Bulgarijo 85 gl. za zidanje bolnišnice in duhovskega semenišča.

Mariborski milg. knez in škof Jakob Maksimilijan so 18. t. m. obhajali 20letnico odkar so postali škof Lavantinski. O tej priliki so na več krajev svoje škofije poslali milih darov za ubožne.

V daljši pesmi g. K. T. so izraženi občutki ljudstva in duhovstva; tako n. pr.:

Hvaležno ljudstvo v danu serca
Ljubezni čut za Vas ima,
In prosi milega Boga:
Naj Vas obrani zdravega.

Čestitamo vdani Vam svečeniki; blagor želimo, da srečni bi bili. Bodemo z ljudstvom — sveto veseli, prosili Boga, naj bi ovčice in Višji pastir slednjič nebeški uživali mir! itd.

Dubica bos., 12. pros. 1883. — Prejel sem hvaležno 10. prosinca 44 gl. 60 kr. poslanih za 10 maš po veleč. g. A., ter za družih 57 maš. *) Bog poverni to dobroto, ker poslane svete maše koristijo gmotno ne samo moji osebi, ampak tudi misijonu, ker ima kapela nekaj pomoči od njih.

Pisavši poslednjič o kerščanskem življenju Slovencev po Hervaškem in Bosni, rekel sem, da so Italijani vendar še boljši. Ne želim se Slovincem zameriti, zato moram svoje mnenje dokazati. Že v Rimu sem se prepričal, da imajo Italijani, kjerkoli jih je več skupaj, svojega glavarja, pa še podglavarje. Kadar hodijo po božjih potih, imajo možaki gotovo svojega glavarja, pa tudi ženske svojo glavarico. Ti pazijo na vse strani nad svojo trumo, da se godí vse po redu in pošteno, precej bolje, kakor pa pri kranjskih romarjih, zlasti pri onih, ki naj raji romajo le na pare, pa še morda od družih odločeni. Tudi delavci italijanski v tujih zemljah imajo navadno svojega glavarja, kteremu so dobrovoljno podložni, ter slušajo njegovo besedo. Tak zgled imam ravno tukaj v Dubici. Delalo je mnogo italijanskih zidarjev v pogorelem Priedoru; pride nedelja ter se dogovoré, da gredó v cerkev k službi božji, vsaj k sv. maši. Gredó ter se v cerkvi postavijo na svoje mesto; ali že cerkev se jim je zdela drugač narejena, kakor so navadno katoliške; potem so opazili, da se ljudje drugač križajo, kakor oni; naposled ugledajo mašnika v čisto drugačni, njim popolno neznani obleki; vse to jim vsiljuje misel: nismo v katoliški cerkvi, hajdi berzo iz nje, ter jo prvi potegne glavar, in vsi ostali za njim. Doznali so kasneje, da so bili v razkolniški cerkvi, ter da v Priedoru katoliške ni. Kaj zdaj početi, ko jim ni mogoče spolnovati cerkvene zapovedi? Glavar se posvetuje in sklep je bil storjen: zapustimo Priedor ter idimo v Dubico, kar so tudi urno spolnili. Ko dojdejo sem, brez odlašanja vpraša glavar, je li tukaj katoliška cerkev z mašnikom? Kmaló je prišel k meni, ter se veselil, da je dobil človeka, s kterim se zamore zgovoriti (ne razume namreč nič hervaškega jezika, govori samo italijanski) pa še bolj, da je našel katoliško, če tudi neznano slabo kapelico. Vse to je naznanil svojim tovaršem, ter so hodili o nedeljah k službi božji, in ko so bili poklicani na delo že bolj v jesen daleč od Dubice, so po tri ure daleč se trudili, brodili po blatu in vodi (časi do pol života), samo da so v nedeljah bili pri sveti maši. Nekaj jih je čez zimo tu ostalo, med njimi tudi glavar, kteri je svoje ljudi

tako okomandiral, da vsak večer molijo kronico (rožni venec) in še vsako jutro v delavnikih hodijo k sv. maši; glavar pa se ne dá nikakor odverniti, da bi mi ne stregel pri sv. maši, ter je tudi svoje tovarše k spovedi pripeljal. Kdor roma pod skerbim glavarjem, ali živí v tuji deželi pod njim, ter ga sluša in spolnuje njegove svete, tak bode romal bogoljubno, tak ne bode obdivjal, kakor se godí navadno vsim onim, ki živé brez nadzornika.

Temu glavarju se je Bosna toliko priljubila, da hoče v blaženi Italiji vse posestvo prodati ter ženo in 5 otrok semkaj preseliti. In ker je slišal, da hoče mnogo družin v njegovi domovini iti v Ameriko, jim je popisal Bosno ter vse vabi, naj pridejo raji v Bosno, kamor jih pot malo stane, ter zamorejo tukaj si zemlje nakupiti za denar, kterega bi v Ameriko na potu potrosili. Bog daj, da bi ga slušali! Ti ljudje bili bi za Bosno pač dobri, ker so vé rni, delavni pa zmérni in varčni; ravno teh lastnost je posebno treba Bosancem, pa še bolj došlim Ličanom. — Zdaj mislim, da sem opravičil svoje mnenje; ako pa mi Slovenci dokažete, da ste še bolj od Italijanov, bom prav z veselim srcem klical: motil sem se, hvala Bogu za to zmotnjava! Z Bogom!

Val. Lah.

Iz Adrijanopola, 29. grudna 1882. (*Misijonske in šolske poročila.* [Konec.]) Razun šole in misijonov opravljamo tukaj dve cerkvi, eno v predmestji „Kajk“ in drugo v predmestji „Kirišama“. Cerkev v Kirišami je bila v nevarnosti, da razpade. Zato smo jo popravili na svoje stroške, ker ji manjka potrebnih pripomočkov, če tudi se s tem množijo naši dolgovi. Tako tudi cerkev v Kajku.

Ako bi naš misijon imel take pomočke, kot jih imajo razkolniki, bi bil vspéh vse obilniši. Škof (razkolni) bulgarskega eksarhata je nenavadno delaven. Šole odpira na lastne stroške; obiskuje vasi, obrekuje katoličane v svojih govorih, in skuša škodovati našemu vstavu ne samo z govori, ampak tudi s časopisi. Ti eksarhisti pa imajo tolik vpliv, da bi morali sodnijsko prisiliti vrednike, da bi sprejeli naše obrambe zoper obrekovanja. Ako pa tudi niso sprejeli naših obramb, so vendar toliko koristile, da vredniki, ko so uni zopet hoteli nas napadati, so naznanili, da taka napadanja nimajo prostora v njihovih listih.

Med počitnicami nas je razveselil z obiskanjem prečastiti véliki predstojnik našega reda. Obnovil je naše moči z duhovnimi vajami in papeževim blagoslovom, ki nam ga je podelil. O začetku novega šolskega leta imeli smo srečo, da nas je obiskal naš nadškofijski viši pastir, prevzviš. gosp. Vincencij Vanutelli, patrijarhov namestnik in apostolski delegat iz Carigrada, kteri se goreče pečá za naš misijon.

Pretekli mesec žugalo je zrušiti se poslopje našega vstava, kljub podporam, ktere smo napravili, da smo se izognili popolnega popraviljanja, ker nismo imeli denarja. Vendar smo morali začeti popravljati, ker zidarski mojstri so djali, da hiša se v resnici poderla bode.

Pri vsem tem, da varčno živimo, vendar nismo mogli še oprostiti se dolgov, ker smo imeli toliko ne navadnih stroškov s popravo dveh cerkev, vstava, še tudi semenišča. V zadnjem poročilu izrazili smo željo, nakupiti si zemljišča. Po posebni božji naredbi dobil se je lep kos zemlje na prodaj in ob istem času poslal nam je ljubi Bog potrebni denar; dobili smo namreč iz ljubljanske škofije več vstanov za ss. maše in svote do ločno v to namenjeno. Ker je bila pa ta zemlja brez inventara, imeli smo različne stroške, da smo vsaj po nekoliko mogli pričeti svoje poljedelstvo. V teku dveh do treh lét ne moremo posebne koristi pričakovati od

*) Prosim, preglejte zapisnike, ki sem jih ob enem poslal; po svojih zaznam. sem poslal: intencij 36 + 20 + 10 = 56.
Vred.

njega; nasprotno, delalo nam bode precejšnih stroškov v tem času, zato nam je do tedaj izredne pomoči treba.

Dostaviti moramo, da smo že pred več leti skušali dobiti od krajne gosposke dovoljenje, da bi pričeli tiskarno. Slednjič je vendar visoka Porta izrekla, da ni proti temu nikakega zadržka in tedaj upamo, da te dni dobimo dovoljenje. To bo novo sredstvo, da razširimo našo delavnost; se vé, da ob enem pa napravilo novih stroškov. Perva knjiga, ki se bo tiskala v naši bukvarni, bo veliki bulgarski katekizem.

Globoča je hvaležnost naša do ljubljanske škofije v serca vtisnjena in posebno do onih, kateri so pomagali v to, da je misijonu zagotovljen večni spomin. Zato pošiljamo prečastiti visoki in nižji duhovščini ter vsem, ki so z milim darom misijonu našemu pomagali, s podvojeno radostjo zahvalo in naj priserčnejša in resnična voščila za novo leto. Najsvetejše Serce Jezusovo naj to katoliško deželico, ktera ima toliko za razširjanje prave vere vnetih duš, vedno z naj obilnejši milostjo in nebeškim blagoslovom poplačuje.

V Adrianopolu, 29. grudnia 1883.

P. Tomaž Brseska,
prednik mis. red. vstaj. J. Kr.

Pesniku.

(Za novo leto.)

Odperte so tebi prekrasne ledine,
Ki stvaril jih večni je božji Vertnar;
Odperte so tebi nadzemske miline,
Ker dan ti je pesništva vzvišeni dar.

Ti dvigaš ložeje se v sinje višave,
Narava se tebi najlepše smehlja;
Naj tudi teró te na zemlji težave,
Vkleniti ne morejo tebi duhá.

Nebeška modrica *) ti liro podala,
Najpervo da Božjo bi slavo glasil;
Da národ bi — častna naloga in zala! —
Za Stvarnika vnemal, za dom ga budil.

Da kazal nad zvézdami stanje mu krasno
Bi v večni spomladi okinčani vert;
Vedríl mu pošteno življenje in časno,
Odkrival mu bésov zvičajni načert.

Se náloga li ti, o pesnik zavedaš,
Ki s pesništvom dán ti ko perstan je zlat?
Da pesem ti tvojih, al čuješ in gledaš?
Nikdar ne oskruni kosmati osát?

Glej, pesmica mila, iz serca zapéta
Tak milo odmeva, do serca doní,
Z njo duša otožna je zopet ogreta,
K veselju okó se solzeno vedrí.

A zopet nasprotno, če pesem meséno,
Pohujšljivo serce izbruha na dan,
Kar rožicam slana — kvakanje pekléno
Nedolžnemu sercu to strup je strašán.

Obdarjeni pesnik, prevdari, premisli,
Bo li to, kar poješ, narodu v korist?
Boš s petjem ti svojim pri Bogu li v čisli?
Namèn ti naj bode naj blažji in čist.

*) Božja milost.

Le vživaj pošteno dar pesništva vzoren,
Prepevaj veselo, pošteno, lepó,
In pazi — ker vedi, da si odgovóren
Za vsako verstico, „ki žali uhó“.

Naj tudi posvetnež ti slave ne poje, —
Če se posmehuje, preziraj krohot;
Preziraj pa serčno vse zlobne boš róje,
Če zvezdica vera te spremlja svoj pot.

Glej! novo ti leto odkriva razpotje,
Možato katoliško izberi si stran!
Premagaj pogumno sovražno nasprotje:
Nebeške kdaj slave zasije ti dan!

Radoslav.

Serčnost v spoznavanju sv. vere.

Ob nekem času v prejšnjem stoletju so satanovi sužnji na Francoskem razsajali, kakor zdaj razsajajo. Posebno močno se je zoper odpad branila okrajina Bretanjska ob morji; nobeden hudodelskih naklepov ni mogel pretresti močne in žive vere teh dobrih ljudi. Antikristov berič Jean Bon se je zagrozil županu neke vasi in je zarenčal: „Dal bom posuti vaše cerkve, da ne hoste imeli nobenih rečí, ki bi vas spominjale vaše prejšnje vraže.“ — Priprosti mož pa mu je odvernil: „Bodete pa nam vendar morali pustiti zvezde na nebu, in té se še delj vidijo kakor naši cerkveni stolpi.“ Deržali so se ljudje tako terdno Boga in sv. vere, da le v malo sreanjah te okrajine je bila zunanja služba Božja zaterta. In kako so si v naj hujšem preganjanju vedili pomagati, kaže naslednji izgled.

V Crozonskem kraju so poganski hlapci cerkve zaperli in ni bilo dobiti nobenega skednja, da bi se bila v njem nekervava daritev Bogu darovala. Kaj se zgodí? Tisti kraj je ob morji. Polnoči odbije; luč miglja od daleč na velikem morji; izmed morskega šumenja se zasliši zvonček. Zdaj se z vsih bregov in kotov prične gibanje proti luči. Kaj je to?... Ribiški čolni z možmi, ženami, otroci in starčki so, ki se zbirajo skupaj na morji; zbirajo se okoli večje ladije, na kateri stoji mašnik, da bode opravljal daritev sv. maše. Tu sem je sklical svoje vernike, da morejo svojo nedeljsko dolžnost spolniti; zbrali so se vsi verniki in klečé na kolenih po čolnih med šumečim morjem in oblačnim nebom.

Obnovite si pred očmi v duhu, če ste zmožni, ta prečudni prizor! Noč, valovi, dvatisoč vernikov na kolenih, ki z vso ponižnostjo Boga molijo med daritvijo sv. maše. Med vsako besedo oserčivne in tolaživne pridige vmes šumé valovi kakor glas Boga vseмогоčnega!

Pa kako, da previdnost božja dopustí sovražnikom tako zverinsko preganjanje sv. Cerkve? Velika skrivnost je svoboda, prosta volja, ki je človeku dana, da si sam izvoli dobro ali pa hudo. Dolge verste vsakterih junakov, ki so za vero vse mnoge težave prestajali ali celó življenje dali, se vsak dan skoz leto bere v zapisnikih marternikov (martyrologium); kako častitljiva je ta vojska, in kako se bo svetila v svojem zmagoslavju sodnji dan in potlej v deželi večnega plačila! Vsega tega bi ne bilo brez svobode, ako bi človek s prosto voljo sam ne izvolil dobrega ter si ne zaslužil večnega plačila s to vojsko zoper zaveržene odpadne duhove in zoper tiste na zemlji, ki so sami hudovoljno zoper Boga se vzdignili.

Ne godernjaj toraj zoper previdnost božjo, ako vsakteri viharji terpljenja pribučé tebi nad glavo, temuč terpi vse voljno in prepričan bodi, da se bo za-te prav

izšlo, da bo Bog vse prav zveršil za-te, ako boš sam prav delal, prav rabil svojo prosto voljo.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Po predlogi, ki jo je denarni minister Dunajevski izročil državnemu zboru, se imajo pridobinski davki za 7 milijonov znižati; davek od raznih prihodninskih pisem (rént) pa se ima pomnožiti za kacic 11—13 milijonov, in tudi dohodninski davek za 3 milijone.

V gosposko zbornico je poklicanih 5 novih veljakov, boje priveržencev sedanje vlade, namreč: gr. Grünne, Czedit, Reinelt, bar. Riesenfels in gr. Panovski.

Evropejski stan oziroma na Rim. Ne le samo med Prusijo in Rusijo pa Rimom so se zadeve zboljšale, ampak tudi med Rimom in Anglijo, ki je boje storila korake, da postavi poslanca pri apostolskem Stolu. Ako se te reči poterdijo, je upati, da se Cerkev bliža novi veliki zmagi. Sploh se misli, da razmere britiške vlade do Rima prihajajo veliko prijaznije. Kakor Rusija, tako je Anglija spoznala dobrotni vpliv Rima na Irskem. Ni dvomiti, da brez resnega opominjanja in svarila papeža in irskih škofov bi bilo stokrat huje na Irskem, kot je; bilo bi prišlo že do očitnega rogovilstva. Zlasti znamenito je postavljanje poslanca tujih vlád pri rimskem Stolu tudi zato, ker s tem vlade priznavajo papežev nadoblast tudi v svetnem oziru, kar je laška posiljena vlada poslednji čas že čisto utajiti hotla in se je tako vedla, kakor da bi bil papež podveržen tako imenovanemu laškemu, to je, sardinskemu kralju.

V tem tedaj, ko politični šušmarji na Laškem in Francoskem s svojim brezglavnim frامasonstvom deželo in narod zmeraj globokeje pogrezujejo, pa nekatoliške dežele veljavo papežev vedno bolj spoznavajo in ravno s tem same sebi kviško pomagajo.

Rusko. Nadškof Fialkovski, že od l. 1864 v pregnanstvu, je od cara zdaj prejel veliki red Aleksandra Nevskega.

Protestantska propaganda na Laškem. Dolge leta so nezmerno denara zadegavali, da bi se luteranstvo guzdzilo in širilo po Laškem; pri vsem tem ima protestanstvo ondi sušico, kakor povsod, kjer se hoče razširjati. Pred 10 leti so pastori pravili, da imajo 70.000 svojih vércov po Laškem; letos jih pa statistika nahaja le samo 50.000 med 26 milijoni prebivalcev. Čuden to napredek! To pa je lahko verjetna reč, ker Italijan je ali pošten katoličan, ali pa brezvérska pošast, ki ne praša za nobeno vero, in še naj manj za suho in merzlo protestanstvo.

Francosko. Zares premislila vredne so besede, ktere piše „Missionsblatt“ v Dülmenu o Gambettovi smerti, ter pravi: „Bilo je poslednje trenutke starega leta, ko je Bog poklical pred svoj sodni stol dušo moža, kteri je deset lét stal v prvi verstí sovražnikov sv. Cerkve na Francoskem, akoravno je svoje hudobno počenjanje večí del zverševal za zagrinjalom. Gambetta je po terpljenji skoz veliko tednov poslednjič omagal v noč sv. Silvestra za rano, ktero mu je bil napravil strel njegove vlačuge. Kako nečastna, po keršanskem pojmu sramotna smert! Laktancij je pisal knjižico z naslovom: „De fine persecutorum“ — „o koncu cerkvenih preganjavcev“, v kteri skazuje, kako so vsi preganjavci kristjanov do njegovega časa storili tako smert, da se v nji ne more tajiti strahovavna roka Božja; eden novejših pisavcev je delo nadaljeval do Napoleona III, ki ga je tudi sra-

motna smert zadela. To versto nadaljuje zdaj tudi Gambettov konec kot pretresljiv izgled, in s časom se bo versta zdaljšala z vsimi, kteri so roko povzdignili zoper Cerkev.

Nič se ne sliši, da bi bil Gambetta, ki je bil po rojstvu katoličan, s Cerkvijo spravljen umerl; omenjajo celó, da njegovi prijatli, enako njemu zgoli nevérski ljudje, prostomišljaki, so naravnost ubranili, da ni k njemu prišel duhoven, kar se je že večkrat zgodilo pri taci h hudodelnikih (n. pr. pri Voltéru). Koliko strahovita smert potem! Zdi se, da strašne bolečine je terpel ob koncu; tožil je, kako ga peče v životu... Pokopan je bil na državne stroške; kaj pa da? sej na vladnem kermilu so vsi njegovi prijatli in od njega povzdignjeni ljubljenci. Ljudstvo se pri njegovi smerti skor nič ni zmenilo. Gambettova zvezda je že temnela.“

Da francoska republika stoji na slabih nogah, kaže to, ker si je stričnik Napoleona III upal po Parizu očitno nabiti dati oklice zoper republikansko vlado in sam sebe ponuditi za cesarja. Vlada ga je sicer zaperla in bode pregnau z družimi, ki so ji nevarni, vendar je prašanje, če bode to njeno veljavo pomnožilo? Rajši se serce odpira preganjanim, akoravno je Francozom tako malo privošiti Napoleonov, kakor Gambettov ne.

Misijon v Rintelnu. Prav na jaslice Zveličarjeve in njegovo milostno rojstvo v Betlehemu spominjajo dogodbe katoliških misijonarjev na več krajih med lutarani. Č. g. Francišk Müller pripoveduje, kako se mu je godilo s službo božjo, ko je l. 1869 na Šaumburškem misijonaril, namreč v Rintelnu. On pravi: Oltar so postavili na prostoru, kjer so poprej ol (pivo) točili, že nekaj časa pa je bil prazen in je bilo toraj poslopje videti vse razdjano. Spodaj (salva venia) je bil svinjak s krulečimi prebivavci, zgoraj in ob strani pa kurnik. čigar prebivavstvo je bilo velikrat še bolj nadležno. Se je li čuditi, ako je tukaj marsikteri bival s solznimi očmi pri božji službi? Da pa so našo sv. vero zasmehovali, da so se marsikteri katoličani sramovali na tako reven prostor hoditi, to je človeka še globokeje v serce bolelo, to je storilo, da je serce kervovélo. — Zato so si pa tudi urno pomagali in še tisto leto so imeli lastno poslopje za Božjo hišo, šolo itd. in zdaj je ondi zadosti obširna srenja.

Angleško. „Sendbote“ v Avgusti Viudeliški piše: Pri nas lažnjivo človekoljubje učitelje v kaznovanji vtesnuje in derži z neugnanimi cepci; v tem pa angleški listi naznanjajo, da je lord-sodnik v nekem govoru o vedno večí razuzdanosti pri dečkih silno zahteval postavo iz parlamenta, ktera uaj sodniku oblast daje, da precej po izrečeni obsodbi razuzdancu dá okusiti sladkost brezovke, potem pa naj ga izpusti. Sicer pa je lord odločno zoper kakoršno koli deško kaznovavno hišo, misleč, da te kazni vtisnejo človeku neizbrisljiv madež, nravno čutilo slabé in dečka storé nesrečnega. Omenjeni list meni, da od praktičnih Angležev se nam dá kaj naučiti.

Amerikanske novice *) Zlo kakor pri nas. „Columbia“ Milwaukejska od 28. grudna 1882 naznanjuje: „Pred tukajšno policijsko sodnijo pretekli četrtek ni bilo nič manj kot 50 zatožencev, ki so se morali odgovarjati, njih 17 zarad potepanja, 26 zarad pijanosti. Žalostno znamenje sedanjega časa je, da marsikteri me-

*) Preč. g. misijonar Bnh nam dobrotno pošilja „Wanderer-ja“ z Minesote; drugi preblagi dobrotnik, ki ga sicer ne vemo, vendar natočujemo na nekega visokega gospoda, pa „Columbia“: obema mili Bog tisočkrat poverni dobroto in daj za novo leto naj boljši vspéh v sv. misijonu. Vr.

nijo, da tudi naj viši praznike morajo z nezmernostjo oskrnovati.

Dobrotljivost. Zbirka za sirote v cerkvi Marije Device v Milwaukee na Sveti dan je znesla 239 dolarjev, tedaj blizo 500 gl.; v cerkvi sv. Jožefa pa 242 dolarjev.

Česa se potepuh veselí. V ravno omenjenem mestu so pred Božičem pripeljali v „vagabundenheim“ 10 potepuhov, pri katerih je bilo vidno in očitno, kako so bili zadovoljni in veseli, da bodo 90 dni v pokorišnici zaperti.

Vse pride na dan, tudi mačja tatvina. V Filadelfiji je za serčnim mertudom nanagloma umrl posebnež, ki so ga imenovali „Quer Archie“. Po njegovi smrti je policija v njegovem stanovanju našla veliko število mačjih kôž in v peči lepodišečo — mačjo pečenko. Poročilo pravi, da neštene stave ženske, ki so poslednji čas zgubile svoje predrage mucike, zdaj vedó, kam so prišle.

V katoliško Cerkev sprejeti so bili te dni v ameriški Kafir: izvrstni jurist in sodnik državne nadsodnije gosp. John Mulkey, njegova žena in njegova nečakinja. Velika množica ljudstva je bila pri ginljivi slovesnosti.

Novih cerkev se po Ameriki neprenehoma toliko zida, da ni nič novega, ako bi posamezne naštevati.

Božične jaslice imajo v Ameriki prav pogosto po cerkvah.

Toča po zimi. 19. grudna zvečer je po Huntvillu, Texasu šla strašna toča, več zamurskih ljudi je bilo pobitih in poškodovanih, ki so bili bežali v hišo, ktera se je poderla.

Strašen požar je vničil v Buffali 21. grudna veliko trgovsko poslopje „Commercial-Advertiser“, framaonski tempelj in trgovske prostore in še druge poslopja, ter je škode do 300.000 dolarjev.

Tatvina in „kleptomanija“. Iz Council-Bluffs-a naznanujejo kosec tistega, ki je v sorodu z znanim pregovorom: „male tatove obešajo, velike izpušajo“. Žena premožnega meščana je bila zasačena ravno, ko si je v zlatarski štacuni drago medalijo prilastovala. Ako se ubožna žena dobi pri takem opraviilu, pravi poročevalec, je kar naravno — tatica, in pokliče se policija; v tem primerljaju pa je bila „kleptomanija“ — krajohlepna blaznost! Ako se tedaj bogatin v vsakdanjo tatvino zadolži, je bil v trenutku tega početja nekako zmešan, in njegovo ime se ne razglasí; revež pa je to storil iz radosti do hudodelstva! To je pravica!

Če so brezvérski ljudje pri šolstvu!! Brooklinski tajnik šolske vradnje je zapravil 250.000 dolarjev in potem jo popihal.

V velikem semenišu v Montrealu je 23. grudna 140 bogoslovcev od škofa Fabre-a prejelo — nekaj višji, nekaj nižji blagoslove. Čez 50 teh je iz zveznih držav, 21 iz nadškofije Bostonske, 10 iz Novojorške itd. Pa to je le kapljica za tolike ameriške prostore, po katerih se prebivalstvo vsako leto z novimi naselci na stotisoče množi. — Ravno ta dan je v Baltimoru nadškof Gibbon delil blagoslove 12 bogoslovcev.

Amerikanci izgled Evropejcem. Iz Novega Jerka pišejo: Sodnik Armour takajšne krajne sodnije je undan v zadevi nedeljskega posvečevanja kaznivno postavio tolmačil takó, da je vsa obertnost (kupčija, delo) ob nedeljah prepovedana; prodajati privoljeno je le samo meso, ribe, mleko, zdravila in živež za jedila. Kako oistro je zarad kerčem, je bilo že tudi omenjeno. — Kako pa se po evropskih mestih in tudi vaših nedelje skrunijo, še naj buje po kerčmah in s ponočnim potepinstvom in nesramnostmi, to je več kot groza! Kakor je prišla šiba nad kazališa, tako se je je bati nad druge oskrnovavce dni Gospodovih. Ljudje išejo pomočkov

zoper vse napake, le zoper to ne, kar je naj večí gnjusoba; — vse olupšujejo, le tam ne poznajo olupševanja, kjer ga je najbolj treba!

Avstralsko. Na melburnskega nadškofa dr. Goolda je bil očitno na cesti razuzdan človek ustrelil. Nadškof je k sreči le malo ranjen. Potepuha so zaperli.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

29. pros. S. Frančišk Sal. — 30. Spomin terpljenja N. G. J. Kr. S. Adelgrunda. — 31. S. Peter Nolask. — 1. svečana. S. Ignacij m. — 2. Svečnica ali očiševanje Marije Dev. — 3. S. Blaž. — 4. Kvinkvagezima ali pustna nedelja. S. Veronika.

Zahvale:

Št. 8. Štiri leta sem imela prav nadležno bolezen na očéh in mi zdravniška pomoč ni pomagala; opravljal sem začela devetdnevno na čast N. lj. Gospé in križev pot, pri drugi devetdnevnici se je jelo boljšati. in zdaj je že 2 mesca, kar so mi oči popolnoma zdrave. Hvaljen bodi dobrotljivi Bog, češena N. lj. G. presv. Serca!

F. K.

V molitev priporočeni:

Nekdo za srečno izvršitev važnega početja. — Srečno in pravično spolnjenje neke zadeve. — N. lj. G. in sv. Jožefu priporočena žena za zboljšanje na očesu. — Mladeneč v nevarnosti, da bi se ne zgubil in ne pogubil. — Več šolcev za dober vspéh v naukih in kersanskem življenji. — Gospodar v dušni nevarnosti, za dušne in telesne potrebe. — Oseba za bolj goreče pripravljanje na smert. — Družina, da bi začela v cerkev hoditi in ss. zakramente prejemati. — Gospodar in gospodinja, da bi za družino bolj vestno skerbela. — Neke osebe, da bi serce od posvetnega odtergale in Bogu darovale. — Dve osebi za poterpežljivost, zdravje in pomoč v velikih stiskah. — Dve že dolgo časa bolni sestrí, da bi ozdravele, ako je Božja volja. — Ozdravljenje iz hude bolezni, bolji sluh na priprošnje N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa. — Oče za večí usmiljenje do matere po priprošnji N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa.

Pomočki k modrosti.

(Iz Pregovorov III.)

29. pros. Tadaj (ako boš spolnoval postavio Gospodovo) boš varno hodil, in tvoja noga se ne bo spotikala.

30. Kadar boš spal, se ne boš bal; počival boš, in tvoje spanje bo sladko; da se ne boš bal naglega strahu in prihrumeče sile hudobnih; zakaj Gospod ti bo na strani, in bo tvojo nogo varoval, da se ne vjameš. (Z zaupanjem v Božje varstvo boš mirno počival.)

31. Ne brani mu storiti dobrega, kdor more; če moreš, tudi sam dobro stori.

1. svečana. Ne reci svojemu prijatlu: „pojdi in zopet pridi, jutri ti bom dal“, ako moreš, precej daj.

2. Ne nakladaj kaj hudega svojemu prijatlu, kadar ima v tebe zaupanje.

3. Ne prepiraj se z nikomur brez potrebe, kadar ti ni nič žalega storil.

4. Ne zavidaj krivičnega človeka, in ne posnemaj njegovih potov; zakaj gujusoba pred Gospodom je vsak zasmehovavec; s priprostim pa se (Gospod) pogovarja. (To je: Ne bodi žalosten, če vidiš, da se hudobnemu

bolje godí kakor tebi, in nikar si ne íši sreče po takem potu, kakor hudobnež; nič ne pomaga, če je tukaj srečen, ker po smerti bo zapadel pogubljenju. Gl. psalm 36, 1. — „Zasmehovavci“ se tukaj imenujejo hudobni, ki Božje nauke zaničujejo.)

Listek za raznoterosti.

Katoliška družba v Ljubljani prihodnjo nedeljo (28. t. m.) spet napravi „Tombolo“, h kateri vljudno vabi častitljive ude. Začetek o polí šestih. — Otroci se zraven pripuščajo, le ako pridejo s stariši ali oskerbniki.

Katoliška družba je 24. t. m. imela svoj obletni zbor, pri katerem je preč. g. predsednik prošt dr. A. Jarc precej obširno poročal o delavnosti društveni skozi leto 1882, zlasti o šoli za delavke po tovarnah itd. Voljen je bil poslednjič nov odbor. Prihodnjič kaj več.

† **Gosp. Anton Samasa**, vit. Franc-Jozefovega reda itd., znani bivši dolgoletni zvonar, je 24. t. m. po dolgi hudi bolezni, previden s ss. zakramenti za umirajoče, umerl v 75. letu svojih dni. Pokop je 26. t. m. ob treh popoldne. Bog mu daj večni mir, kterega naj mu naznanujejo tudi premnogi zvonovi, ktere je v svojem življenji vlil.

Znani gosp. Lendovšek, vikar v Ptuj, je postal župnik v Makolah.

Terst in okolica Zgodovinska slika. Spisal znani priljubljeni pisatelj „Ovčice“ in družih spisov v „Danici“. Zanimiva knjižica ima 155 str. Iz „Dodatka“ škofov vemo, da prvi škof teržaški je bil l. 524 Frugifer. Dobiva se pri slav. opravištvu „Edinosti“ v Terstu po 45 kr. (s pošto 50 kr.) Priporočena.

„Das Eine Nothwendige“ od nadškofa dr. Pavla Melchers-a je prav rabna in umoslovno pisana knjižica s 315 str., še zlasti za olikani svet pripravna. Ima pa 63 raznih obravnav, kterih prva je: Die natürliche Religion; dalje: Die Offenbarung itd., die Barmherzigkeit, falsche Menschenfurcht, Heiligung der Sonn- und Festtage, das heil. Messopfer, wahre und falsche Frömmigkeit, Gebet für die Abgestorbenen itd. itd. Ne bo mu žal, kdor za to lepo delce dá nektare groše v katoliški bukvarni.

Sarajevo, 19. pros. Dobil sem še pred Božičem nekaj stare cerkvene oprave iz Ljubljane; lepa hvala za vse. — Naš verhovni deželni poglavar bil je s so-progo v Beču. Izprosil je od presvitlega cesarja za nas ubožne katolike 1000 gold. za nakup zemljišča potrebne za katoliško pokopališče in 500 gold. za cerkvene potrebe. Tudi usmiljenim sestram je priskerbel 500 gl.; potrebne so, posebno ker nameravajo spomladi veliko novo hišo zidati. Bog plati dobrotnikom!

Dr. Jeglič.

Mesečnik „Neue Weckstimmen“, Wien 1883. Vrednik Fr. Doll. Administr., Postgasse Nr. 2. Cena 80 kr. — Te „Weckstimmen“ v belem papirji so zdaj edine, ker une v rudečem zavitku so o novem letu prenehale (le kar manjka zvezkov, imajo še priti). „Weckstimmen“ se ozirajo na vse važniši prašanja in tehtniši verske prikazni sedanosti na družbinskem in politiskem polji. Pervi zvezčič ima spisek „Bildungseinbildung, ein jetzt herrschendes Haupthinderniss katholischer Frommgläubigkeit“, od Fr. Schuselka. — Med sodelavci so tudi: Greuter, pl. Hurter, M. Klinkowström, G. M. Pachtler i. dr.

V Lurd na sveto leto! Sv. Oče Leon XIII so na prošnjo novega škofa Tarbskega dovolili popolnoma odpustek v podobi sv. leta vsim tistim, kteri bodo v teku tega leta obiskali svetišče Marije Device v Lurd-u (Lourdes) na Francoskem. K tej prošnji so škofa zlasti nagibale neštivilne milosti, ki so jih verniki že 25 lét dobivali na tem svetem kraju.

V Jeruzalem se podá na spomlad 3. sušca družba romarjev iz Monakovega. Pojdejo pa na Benedke, Loreto, Neapol, Kairo v Egiptu, Karmel, Nazaret, Tiberijo, Jeruzalem, Mar-Sabo, Suez, Aleksandrijo, Neapol, Monte Kasino, Rim, Asizi, Monakovo. Popotvanje se zverši 31. majnika. Kdor bi se želel vdeležiti, oberne se do g. H. Geiger-ja, beneficijata v Monakovem (München, Veterinärstrasse Nr. 10).

Strašna nesreča na morji se naznanja iz Hamburga. Poštni parnik „Cimbria“, ki je 18. t. m. odjadril proti Novem Jorku s 380 popotniki in 110 mornarji, se je terčil s parnikov „Sultanom“ in čez 15 minut se je potopil s prednjim delom. Večina osebstva, kolikor se dozdaj vé, je v morju pokopana. Med potniki je bilo tudi veliko Avstrijancev, zlasti iz Ogerskega in Českega.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimenovan, da „financ-minister“ na boben ne pride, 5 gld. — Gospodičnja F. B. 5 gl. — „Prebravši knjigo sv. Elizabete sem moral nekaj obljubiti na prigovarjanje g. pisatelja, in odločil sem za študentovsko kuhinjo 2 gl.“ J. Z. v Tom. (Bog plačaj z vso obilnostjo in obujaj mnogim take lepe misli! Vr.) — Č. g. župnik Jož. Jaklič 1 gl. — Preč. g. dek. M. Šlibar 2 vel. terdnjaka. — Č. g. župnik Fr. Vohinec 1 gl. — Č. g. župnik Smleški Ant. Klemen 1 gl. 50 kr. — G. K. P. 10 gl. — Dve osebi po č. P. Jožefu 4 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Fara Dol 3 gl. — Verhniška fara po preč. g. dekanu M. Šlibarji 32 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Kamnika po č. P. Celzu 11 gold. — Iz Ovisi za to in lansko leto 2 gl. 40 kr. — Iz Dola 7 gl. — Gospa Frančiška Šupevec 10 gl. — Gdnja. Kristina Bernard 2 gl.

Za Tirolce in Korošce s povodnijo poškodovane: Fara Stari Log 3 gl. 50 kr. — Verhniška fara po preč. gsp. dekanu 20 gl. — Dobroten duhoven 63 gl. in 2 dvajsetici v starem den.

Za Bosno: Neimenovana 4 gl. 25 kr. — Preč. g. dek. M. Šlibar 2 vel. terdnjaka.

Za sv. Ožeta: Neka gospá 1 gld.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Preč. g. dekan M. Šlibar 2 vel. terdnjaka.

Za naj potrebniji misijone: Radoljska fara po č. g. župniku 8 gl. 20 kr.

Za sv. Detinstvo: Preč. g. mestni župnik Janez Rozman 20 gld. — Č. g. župnik Fr. Dolinar 19 gld. — Č. g. dr. Josip Marinko 10 gl. — Č. g. katehet Anton Keržič 10 gld. — Družina Bončarjeva 1 gld. 20 kr. — Fara Dol 4 gl. — J. M. 1 gl. in J. Č. 60 kr. po g. L. Ravniku.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. A. v Sar.: Za doposlanje listov naročeno; vse drugo opravljeno. — G. P. v Vat.: Vse prav in dobro; pozdravljeni! — G. K. L.: Vse došlo in se bo porabilo; iskrena hvala in pozdrav! — G. — k na P.: Mislino, da tako bo najboljši prav. Pozdravljeni!